

SARAH
MORGAN

VLINDERS
IN
CENTRAL
PARK

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2016 Sarah Morgan
Oorspronkelijke titel: *Sunset in Central Park*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Lauren Naefe & © Victor Torres/Stocksky
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0522 5
ISBN 978 94 025 3057 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2020

Originele uitgave verschenen bij HQN Books, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

*Doornroosje had geen prins nodig om wakker te worden,
maar een kop sterke koffie. – Frankie*

Ze had hartjes, bloemen en lachende gezichten verwacht. Geen tranen.

‘Crisis op twee uur.’ Frankie tikte tegen haar oortje en hoorde Eva reageren.

‘Twee uur? Dat kan niet. Het is vijf over drie.’

‘Niet het tijdstip, de positie. Ik zie een crisis schuin voor me.’
Het was even stil. ‘Bedoel je bij de appelboom?’

‘Dat bedoel ik.’

‘Waarom zeg je dan niet gewoon: “Bij de appelboom?”’

‘Omdat ik van jou een oortje in moet en professioneel over moet komen.’

‘Frankie, je komt eerder over als een FBI-agent dan als een bloemstylist. En hoezo zie je een crisis? Alles loopt op rolletjes. Het weer is perfect, de tafels zijn mooi gedekt en de taarten zien er fantastisch uit, al zeg ik het zelf. Onze aanstaande bruid straalt en de gasten kunnen elk moment arriveren.’

Frankie keek naar de vrouw die in elkaar gedoken tegen de boomstam zat. ‘Sorry dat ik het zeg, maar op dit moment ziet de aanstaande bruid er allesbehalve stralend uit. Ze huilt. Ik

ben geen deskundige op het gebied van bruiloften, maar volgens mij is dat niet de gebruikelijke reactie. In deze fase zouden ze er nog van overtuigd moeten zijn dat trouwen leuk is, neem ik aan.'

'Weet je zeker dat het geen tranen van blijdschap zijn? Over hoeveel tranen hebben we het? Eén zakdoekje of een hele doos tissues?'

'Genoeg om een wereldwijd tekort aan tissues te veroorzaken. Het lijkt wel een waterval.'

'O, nee! Zo verpest ze haar hele make-up. Weet jij wat er gebeurd is?'

'Misschien wilde ze toch liever chocoladeglazuur in plaats van sinaasappel.'

'Frankie –'

'Of misschien zag ze eindelijk in dat het beter is om ermee te knippen nu het nog kan. Als ik op het punt stond te gaan trouwen, zou ik ook zitten huilen, en ik zou een stuk harder janken dan zij op dit moment.'

Ze hoorde een zucht in haar oor. 'Je hebt beloofd dat je je bindingsangst thuis zou laten.'

'Kennelijk is die me stiekem gevolgd.'

'We moeten vrolijkheid en optimisme uitstralen, weet je nog?'

Frankie keek naar de snikkende bruid onder de appelboom. 'Zo ziet het er anders niet uit. Maar goed, de appelboom krijgt in ieder geval weer eens wat water.'

'Ga haar even troosten, Frankie! Zeg maar dat het allemaal goed komt.'

'Ze gaat trouwen. Hoe kan ik dan beweren dat dat het allemaal goed komt?' Het zweet prikte in haar nek. Ze had een gru-

welijke hekel aan *bridal showers*. Het enige wat ze nog erger vond, waren bruiloften. ‘Ik ga niet liegen.’

‘Je hoeft niet te liegen! Er zijn genoeg mensen die nog lang en gelukkig leven.’

‘Ja, in sprookjes. In het echte leven gaan ze eerst vreemd en vervolgens scheiden.’ Frankie deed haar uiterste best haar vooroordelen te onderdrukken. ‘Je moet hierheen komen. Dit is jouw vakgebied. Je weet dat ik niet goed ben in troosten.’

‘Ik doe het wel.’ Het was Paige die dit zei, en even later kwam ze over het keurige gazon aangelopen alsof ze geen enkele hinder ondervond van de verzengende New Yorkse hitte. ‘Oké. Wat deed ze vlak voordat ze begon te huilen?’

‘Ze was aan het bellen.’

‘Heb je iets van het gesprek opgevangen?’

‘Ik ben geen luistervink. Misschien zijn de aandelenkoersen gekelderd, al vraag ik me af of ze daar snel last van zou hebben, als ik dit enorme huis zo zie.’ Frankie veegde een lok van haar bezwete voorhoofd. ‘Kunnen we deze evenementen voortaan binnen organiseren? Ik smelt.’

Het was zo’n dag waarop de kleren aan je lijf bleven plakken en je snakte naar ijskoude drankjes en airco. Ze dacht verlangend aan haar appartementje in Brooklyn. Als ze nu thuis was, zou ze haar stekjes en de potten met kruiden op haar vensterbank verzorgen en kijken hoe de bijen rond de planten in haar kleine tuintje zoemden. Of misschien zou ze op het dakterras zitten met haar vriendinnen, de skyline van Manhattan bewonderend onder het genot van een glas wijn. Ze zou geen seconde aan bruiloften denken.

Paige raakte haar arm aan.

‘Wat is er?’ vroeg Frankie.

‘Je bent gestrest. Je hebt een hekel aan alles wat met trouwen te maken heeft. Ik wou dat ik je niet voor dit soort klussen hoefde te vragen, maar –’

‘Ons bedrijf staat nog in de kinderschoenen en we moeten elke opdracht aannemen. Ik weet het. En ik vind het prima.’ Nou ja, prima... dacht Frankie korzelig. Maar ze was er en daar ging het om. En ze snapte dat ze niet al te kieskeurig konden zijn.

Zij, Paige en Eva hadden hun evenementenbureau en klusdienst Urban Genie pas een paar maanden daarvoor opgezet, nadat ze alle drie hun baan bij een groot evenementenbureau in Manhattan hadden verloren. Frankie glimlachte toen ze terugdacht aan hoe spannend ze het hadden gevonden om hun eigen bedrijf te beginnen. Maar ze hadden ook een sterk gevoel van bevrijding ervaren. Zij hadden de touwtjes in handen.

Het was het geesteskind van Paige geweest, en Frankie besefte dat ze anders nu waarschijnlijk zonder werk had gezeten. En dus haar huur niet had kunnen betalen. Zonder inkomen zou ze haar appartement uit moeten.

Opeens voelde ze zich onbehaaglijk, alsof iemand een steentje in de stille vijver van haar leven had gegooid. Haar onafhankelijkheid was alles voor haar. En daarom was ze hier. En omdat ze loyaal was aan haar vriendinnen.

Ze duwde met haar wijsvinger haar bril omhoog. ‘Als we bruiloften moeten doen, dan is dat niet anders. Maak je over mij geen zorgen.’ Frankie knikte in de richting van de vrouw onder de appelboom. ‘Zij is nu je prioriteit.’

‘Ik ga met haar praten. Als er gasten aankomen, hou ze dan tegen. Eva?’ Paige frunnikte aan haar oortje. ‘Wacht nog even

met de taarten. Ik hou je op de hoogte.' Ze liep op de aanstaande bruid af.

Frankie wist dat haar vriendin elk probleem aankon. Paige was een geboren organisator en bezat bovendien de gave om op elk moment exact de juiste dingen te zeggen. En ze had nog een eigenschap die onontbeerlijk was voor dit soort evenementen: ze geloofde in happy ends.

Frankie geloofde niet in sprookjes. Haar ouders waren gescheiden toen ze veertien was. Haar vader, een commercieel directeur, had haar moeder verlaten voor een collega. En als ze dacht aan wat er daarna allemaal gebeurd was... Ze staaarde naar de linten die in de wind wapperden. Hoe deden mensen dat toch? Hoe konden ze alle feiten en cijfers naast zich neerleggen en zichzelf wijsmaken dat ze één iemand voor de rest van hun leven konden vinden? Het was onmogelijk.

Ze zuchtte. Paige had gelijk. Ze had een bloedhekel aan alles wat met trouwen te maken had. Ze kreeg er een onheilspellend gevoel van, alsof ze een auto recht op een vangrail af zag rijden. Het had iets onvermijdelijks. Ze wilde haar handen voor haar ogen slaan of een waarschuwing roepen. In ieder geval wilde ze er geen getuige van zijn.

Ze zag Paige een arm om de snikkende vrouw heen slaan en draaide zich om. Ze maakte zichzelf wijs dat ze hun hun privacy gunde, maar de waarheid was dat ze het niet kon aanzien. Het was te pijnlijk. Te realistisch. Het bracht herinneringen bij haar naar boven die ze liever wilde vergeten.

Gelukkig was het niet haar taak om zich om de emoties van haar klanten te bekommeren, maar om bloemsierkunst te maken die de sfeer van het evenement weerspiegelden. Om de vrolijke sfeer te onderstrepen, had ze gekozen voor crème- en pas-

telkleuren die goed bij het tafellinnen pasten. Celosia en lathyrus stonden samen met hortensia's en rozen in simpele glazen vazen, in lijn met het verzoek van de aanstaande bruid om het eenvoudig te houden.

Eenvoud was natuurlijk een betrekkelijk begrip, dacht Frankie, terwijl ze de twee lange tafels inspecteerde. Eenvoud kon ook eten uit een picknickmand betekenen, maar in dit geval waren de tafels gedekt met glimmend zilver en fonkelend kristal. Charles William Templeton was advocaat met een beroemde klantenkring en voldoende middelen tot zijn beschikking om zijn enige dochter, Robyn Rose, elke bruiloft te geven die ze maar wilde. Hij had de Plaza voor de volgende zomer geboekt. Frankie was opgelucht dat Urban Genie dat evenement niet hoefde te organiseren.

De kernwoorden van deze *bridal shower* waren 'elegantie' en 'een vleugje romantiek'. Frankie had met moeite een kreun weten te onderdrukken toen Robyn Rose over de Flower Fairies en *A Midsummer Night's Dream* was begonnen. Ze hadden de instructies echter perfect opgevolgd dankzij Eva, die geen enkele moeite had met de romantische visioenen van hun klant. Ze hadden de gehuurde stoelen versierd met linten die bij de gedekte tafels pasten. De tuin hadden ze gedecoreerd met handgemaakte zijden vlinders en met behulp van enorme hoeveelheden kant in een magische sfeer gehuld. Het leek bijna of je een sprookje binnenwandelde.

Frankie glimlachte. Alleen Eva kon zoiets bedenken. Het enige eenvoudige aan het geheel was de oude appelboom waaronder de aanstaande bruid nu zat te snikken.

Eva kwam naast Frankie staan. 'Weten we al wat er aan de hand is?'

‘Nee, maar het ziet er niet best uit. Paige zal alle zeilen bij moeten zetten.’

Eva keek weemoedig om zich heen. ‘Wat ziet het er allemaal mooi uit. En wat hebben we er hard voor gewerkt. Ik vind *bridal showers* geweldig. Ik zie het altijd als een laatste feest voordat de bruid en de bruidegom de zonsondergang tegemoetrijden.’

‘Na zonsondergang volgt duisternis, Eva.’

‘Kun je niet ten minste doen alsof je gelooft in wat we doen?’

‘Ik geloof in wat we doen. We zijn een bedrijf. We organiseren evenementen en dat doen we hartstikke goed. Dit is gewoon een van onze evenementen.’

‘Je benadert het puur zakelijk, terwijl het toch ook iets magisch heeft.’ Eva streek de vleugel van een zijden vlinder glad. ‘Soms laten we dromen uitkomen.’

‘Mijn droom was om een succesvolle onderneming te runnen met mijn twee beste vriendinnen, dus wat dat betreft heb je gelijk. Maar het enige magische eraan is dat we nog steeds functioneren na werkdagen van achttien uur. O, en koffie is zeker magisch. Gelukkig hoef ik niet in happy ends te geloven om mijn werk goed te doen. Ik ben alleen maar verantwoordelijk voor de bloemen.’

En dat vond ze heerlijk. Haar liefde voor bloemen en planten was al vroeg begonnen. Als kind vluchtte ze altijd de tuin in om de ruzies binnenshuis te ontlopen. Je kon bloemen als kunst zien of wetenschappelijk benaderen, en ze had elke bloem zorgvuldig bestudeerd en ontdekt dat elke plant zijn eigen behoeftes had. Sommige hielden van schaduw, zoals varens, gemberplanten en jan-op-de-preekstoel, terwijl andere ware zoonaanbidders waren, zoals siringen en zonnebloemen. Elke plant had zijn eigen omgeving nodig. Op de verkeerde plek verwelkten ze. Ze

hadden allemaal de perfecte thuisbasis nodig om te kunnen flo-
reren.

Dat was bij mensen eigenlijk net zo, mijmerde ze. Ze vond het leuk om voor elk evenement de juiste bloemen te kiezen en er mooie bloemstukken van te maken, maar ze vond het nog fijner om ze te kweken en het wisselen van de seizoenen te aanschouwen. Van uitbundige bloesems in de lente tot bruine en oranje tinten in de herfst: elk seizoen had zijn eigen schoonheid.

‘De bloemen zijn prachtig.’ Eva bekeek de opgemaakte bloemen in de vazen. ‘Die zijn mooi. Wat zijn het?’

‘Rozen.’

‘Nee, die zilverkleurige.’

‘Centaurea cineraria.’

Eva keek haar verstoord aan. ‘Hoe noemen normale mensen ze?’

‘Zilverkruiskruid.’

‘Mooi. En je hebt lathyrus gebruikt.’ Haar vriendin raakte de bloem weemoedig aan. ‘Dat waren mijn oma’s lievelingsbloemen. Ik zette altijd een bosje naast haar bed. Ze deden haar aan haar bruiloft denken. Wat heb je dit mooi samengesteld. Je hebt echt talent.’

Frankie hoorde de stem van haar vriendin haperen. Eva had zielsveel van haar grootmoeder gehouden en haar overlijden, nu een jaar geleden, had haar hart gebroken. Frankie wist dat Eva haar ontzettend miste. Maar ze wist ook dat Eva niet emotioneel wilde worden onder werktijd, dus probeerde ze haar af te leiden.

‘Wist je dat lathyrus driehonderd jaar geleden is ontdekt door een Siciliaanse monnik?’

Eva slikte moeizaam. 'Nee. Wat weet je toch veel over bloemen.'

'Dat is mijn werk. En wat vind je hiervan? Dit is wilde peen,' vervolgde Frankie snel. 'Dat vind ik wel iets voor jou. Echt iets voor bruiden.'

'Ja.' Eva vermande zich. 'Als ik ga trouwen, wil ik dat in mijn bruidsboeket. Wil jij dat dan voor me maken?'

'Natuurlijk. Ik maak het mooiste bruidsboeket voor je dat je ooit hebt gezien. Als je maar niet gaat huilen. Dan loopt je make-up uit.'

Eva wreef over haar gezicht. 'Dus je zou wel blij voor me zijn? Ook al geloof je niet in de liefde?'

'Als er iemand is die kan bewijzen dat ik ongelijk heb, ben jij het. En je verdient het. Ik hoop dat jouw prins op het witte paard je snel komt halen.'

'Ik weet niet of hij wel door het verkeer op Fifth Avenue komt.' Eva snoot haar neus. 'En ik ben allergisch voor paarden.'

Frankie glimlachte. 'Het is ook altijd wat met jou.'

'Dank je.'

'Waarvoor?'

'Dat je me weer aan het lachen maakt. Je hebt me echt opgebeurd.'

'Misschien kun jij haar dan opbeuren.' Frankie zag Paige nog een zakdoekje aan Robyn geven. 'Hij heeft haar vast gedumpt.'

'Dat weet je niet. Het kan van alles zijn. Of niets. Misschien zit er iets in haar oog.'

Frankie keek haar ongelovig aan. 'En je gelooft zeker ook nog in de Kerstman.'

'En in de Paashaas.' Eva haalde een spiegeltje uit haar tas en controleerde haar make-up.

‘Hoe is het nou om op jouw planeet te wonen?’ vroeg Frankie.

‘Heerlijk. En waag het niet mijn wereldje te besmetten met jouw cynische ideeën. Zonet had je het nog over de prins op het witte paard.’

‘Dat zei ik om je op te beuren. Ik snap gewoon niet waarom mensen zich deze ellende niet besparen en direct een dolk in hun eigen hart steken.’

Eva huiverde. ‘Je leest te veel horrorverhalen. Waarom lees je nooit iets romantisch?’

‘Ik steek nog liever een dolk in mijn eigen hart.’ En het voelde alsof ze dat inderdaad gedaan had. Ze keek naar Robyn Rose, maar dacht aan haar moeder, die ziek van verdriet op de keukenvloer lag, terwijl haar vader met een bleek gezicht over haar heen stapte en vertrok, Frankie in de puinhoop achterlatend.

Ze staaarde voor zich uit en voelde toen dat Eva haar arm door de hare stak.

‘Op een dag, waarschijnlijk wanneer je het het minst verwacht, word je verliefd, dat weet ik zeker.’ Typisch een opmerking voor Eva.

‘Dat gaat nooit gebeuren.’ Frankie probeerde vriendelijk te klinken, om Eva niet te kwetsen. ‘Romantiek heeft op mij hetzelfde effect als knoflook op vampiers. En bovendien vind ik het heerlijk om vrijgezel te zijn. Kijk niet zo meewarig! Ik kies hiervoor, het is geen opgelegde straf. Het is voor mij geen tijdelijke situatie totdat er iets beters voorbijkomt. Je hoeft geen medelijden met me te hebben. Ik ben blij met mijn leven.’

‘Wil je dan niet iemand om ’s avonds tegenaan te kruipen?’

‘Nee. Ik hoef nooit te vechten om het dekbed, kan overdwars op het matras liggen en tot vier uur ’s nachts blijven lezen.’

‘Een boek kan toch nooit de plaats van een man innemen!’

‘Ben ik het niet mee eens. Een boek biedt hetzelfde als een relatie. Het kan je aan het lachen of aan het huilen brengen, andere werelden laten zien, je dingen leren. Je kunt er zelfs mee uit eten gaan. En als het je verveelt, pak je gewoon een ander. Zo gaat het bij relaties tenslotte ook vaak.’

In tegenstelling tot haar vader was haar moeder nooit hertrouwd. In plaats daarvan versleet ze de ene man na de andere.

‘Dadelijk maak je me alsnog aan het huilen. En intimiteit dan? Een boek kent je niet.’

‘Daar kan ik prima mee leven.’

Ze wilde niet dat mensen haar kenden. Dat was precies de reden dat ze was weggegaan van het kleine eiland waar ze was opgegroeid – de mensen daar wisten te veel. Elk intiem, gênant detail van haar privéleven was er algemeen bekend.

Paige kwam op hen afgelopen. ‘Dat was de bruidegom die belde.’ Ze klonk koel en zakelijk. ‘Hij wil niet meer.’

Eva slaakte een kreet. ‘O, nee! Wat vreselijk voor haar.’

‘Misschien wel niet.’ Ook al had ze het al vermoed, toch voelde Frankie een steek in haar maag. ‘Misschien mag ze van geluk spreken.’

‘Hoe kun je dat nou zeggen?’

‘Omdat hij haar vroeg of laat zou bedriegen en haar hart zou breken. Dan kan het maar beter nu gebeuren, voordat ze kinderen en een hond hebben.’ Teleurgesteld dat haar gelijk opnieuw bewezen was, trok Frankie de wilde peen uit de vaas.

‘Niet alle mannen gaan vreemd,’ zei Eva.

Paige keek op haar telefoon hoe laat het was. De diamant aan haar vinger fonkelde in het zonlicht. Frankie zag het en voelde zich schuldig. Ze had haar mond moeten houden. Eva was een

dromer en Paige was net verloofd. Ze moest haar ideeën over het huwelijk voor zich houden.

‘Behalve Jake dan,’ mompelde ze. ‘Jullie zijn een van die zeldzame stellen die perfect bij elkaar passen. Let maar niet op mij. Sorry.’

‘Je hoeft geen sorry te zeggen.’ Paige wuifde met haar hand en de diamant fonkelde opnieuw. ‘Jij en ik willen gewoon niet hetzelfde, dat geeft toch niet?’

‘Ik verpest de stemming.’

‘Jij bent een kind van gescheiden ouders. En het was een nare scheiding. We hebben allemaal onze eigen ervaringen en die vormen onze kijk op het leven.’

‘Toch weet ik dat ik overdreven reageer. Het was niet eens mijn echtscheiding.’

Paige haalde haar schouders op. ‘Maar jij was wel een van de slachtoffers. Natuurlijk heeft dat veel invloed op je gehad. Het is als een rode sok in de witte was. Alles wordt erdoor beïnvloed.’

Frankie glimlachte. ‘Ben ik dan de witte was? Want wit staat mij niet.’

Eva bekeek haar aandachtig. ‘Klopt. Jij bent meer het type voor camouflagekleding.’

Paige bracht het onderwerp weer op werk. ‘Robyn is naar boven om haar make-up bij te werken. De gasten kunnen elk moment arriveren. Ik ga wel met hen praten.’

‘Blazen we het af?’

‘Nee. Het gaat door, maar dan als feest om de vriendschap te vieren.’

Frankie ontspande zich iets. Vriendschap, dat kon ze wel aan. ‘Leuk bedacht. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

‘Ik heb gezegd dat vrienden er zowel in goede als slechte tij-

den voor je zijn. Ze waren uitgenodigd vanwege goede tijden, maar als het echte vrienden zijn, zijn ze er ook voor haar in slechte tijden.'

'En de slechte tijden zien er meteen stukken beter uit met wat champagne, zonneschijn en aardbeien,' zei Eva. 'Daar is ze.'

Frankie pakte de volgende vaas op, maar Paige hield haar tegen. 'Die bloemen zijn prachtig. Wat doe je?'

'De bloemen moesten bij de stemming passen, en dit zijn bruidsbloemen.' In een vloeiende beweging gooide Frankie de wilde peen in de border. Ze probeerde het niet symbolisch op te vatten.

Kort voor zonsondergang kwamen de drie vriendinnen thuis. Bezweet en prikkelbaar door wat er die dag was gebeurd, zocht Frankie in haar tas naar de huissleutel. 'Als ik niet binnen vijf seconden binnen ben, smelt ik ter plekke.'

Paige wachtte bij de voordeur. 'Ondanks alles ging het best goed.'

'Hij heeft haar gedumpt,' mompelde Eva.

Paige fronste haar wenkbrauwen. 'Weet ik. Ik bedoelde het evenement. Dat ging goed. Laten we het vieren. Jake komt langs. Zullen we met z'n allen op het dakterras wat gaan drinken?'

Frankie had geen zin om iets te vieren. 'Ik kan vanavond niet. Ik heb een date met een goed boek.' Ze wilde niet denken aan hoe Robyn Rose zich voelde. Ze wilde zich niet afvragen of het wel goed met haar ging en of ze dapper genoeg was om ooit weer opnieuw verliefd te worden. Dat was niet haar probleem. Onhandig liet ze haar sleutel vallen.

Eva en Paige keken elkaar even aan.

'Gaat het wel?' vroeg Eva.

‘Natuurlijk. Ik ben gewoon moe. Lange dag in de hitte.’ Hitte die deels veroorzaakt werd doordat ze overkookte van emoties. Frankie pakte de sleutel op en veegde met haar hand langs haar voorhoofd.

‘Je zou een rokje moeten dragen,’ zei Eva. ‘Dat is veel koeler.’

‘Je weet best dat ik nooit rokjes draag.’

‘Dat zou je wel moeten doen. Je hebt fantastische benen.’

Frankie morrelde met de sleutel in het slot. ‘Ik zie jullie morgen.’

‘Ja, maar we dachten dat je misschien wel wat afleiding kon gebruiken na de *bridal shower*, dus hebben we iets voor je gekocht.’ Paige rommelde in haar tas en overhandigde haar een pakje. ‘Alsjeblieft.’

Frankie nam het aan, geroerd door het gebaar.

‘Hebben jullie een boek voor me gekocht?’ Vol spanning maakte ze het pakje open. Haar slechte humeur verdween als sneeuw voor de zon. ‘De nieuwe Lucas Blade! Die komt pas over een maand uit. Hoe ben je hieraan gekomen?’ Ze drukte het boek tegen haar borst. Ze wilde het meteen gaan lezen.

‘Eva heeft zo haar connecties.’

Eva glimlachte, en er verschenen kuiltjes in haar wangen. ‘Ik had tegen Mitzy gezegd dat je fan van hem bent, en omdat ze zijn grootmoeder is, kreeg ze hem zover dat hij alvast een gesigneerd exemplaar gaf, hoewel ik niet begrijp waarom je een boek wilt lezen dat *Death Returns* heet. Ik zou geen oog meer dichtdoen. Het enige leuke aan het boek is zijn foto op de achterflap. Die man is absurd aantrekkelijk. Mitzy wil me aan hem voorstellen, maar ik weet niet of ik wel een man wil leren kennen die over moorden schrijft. Volgens mij hebben we niet zoveel gemeen.’